

Çocuğun Sahibi Allah'tır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Şu dünya hayatının bizi en çok bağlayan ve teslim olmamızı mecbur hâle getiren özelliklerinden biri, gaybı bilmiyor oluşumuzdur. Yüz binlerce projeden ve milyonlarca hayalden hiçbiri gaybı bilmez. Yarın nedir, öbür gün nasıl olacaktır türünden soruların cevapları bizde yoktur. Sadece hayallerimiz, emellerimiz ve planlarımız vardır.

Allah ise geçmiş ne kadar biliyor, bugün ne kadar görüyorsa geleceği ve gaybı da o kadar bilmektedir. Allah için geçmiş ile geleceğin hiçbir farkı yoktur. Rabbimiz gaybı bilmeyen kulları olarak onun bilgisine ve muradına teslim olmamızı ister ve bu teslimiyete göre de bize Müslümanlığımızın puanını verecektir.

Allah'ın bildiği ama bizim asla bilmediğimiz, sadece etrafında milyonlarca hayalle döndüğümüz gayba ait en büyük gerçeklerden biri de çocuk meselesidir. Peygamberler bile çocuklarının geleceğini bilememişlerdir. Onlar da planlarının ne olacağını bilmeden yol kat etmişlerdir. Kulluğun ilk beşinden biri olan Nuh aleyhisselam bu şekilde bir hayat yaşadı.

Bu hakikat bizi teslim olmayı zorunlu gördüğümüz bir noktaya götürür: Biz geleceklere Allah'ın elinde olan çocukların anne ve babalarıyız bu dünyada. Geleceklerine dair bilgimizin bulunmadığı çocuklarımız asla bizim değildir, Allah'ındırlar. Biz ise emanetçileriyiz. Çocuklarımızın erkek veya kız, sarışın veya esmer, zeki veya gabi olması asla elimizde olmadı, hiçbir şekilde de onların geleceğine ait herhangi bir konuyu belirleyemeyeceğiz. Okul okutmak, daire almak, iş imkânı hazırlamak bir gelecek değildir; geleceğin hiç mesabesinde basit bölümleridir bunlar. Çocuğumuza daire hazırladığımızda orada oturup nefes alacak kadar ömrü olup olmadığını bilmeden bunu yaparız.

Çocuklarımızın bizde Allah'ın emanetleri olarak durduklarına iman ettikten sonra onlar için daire hazırlamamız başka, benim olan çocuğa daire hazırlamam başka şeydir. Birinde başkasının bahçesini sulamak vardır, diğeri bahçıvan olunan yerde görev yapmaktır. Müslüman, Allah Teâlâ'nın emanetçisi ve adı anne-baba olan birisidir. Yaratmadığımız, yaratılışında irademizin bulunmadığı, sürecini bizim yönlendirmediğimiz ve yalnızca doğunca kundaklayıp aşu yaptırmaya götürdüğümüz çocuklar bizim olamaz. Biz bizim değiliz ki bizden doğan çocuklar bizim olabilsin. Ruhum, hayatım, rızıkım kendi elimde değil ki birinin ruhunu, hayatını, rızıkını garanti altına alabileyim.

Annelik-babalık kâinatta Allah'a kulluktan sonraki en büyük ve mukaddes görevlerimizden biridir ama sadece bir görevdir. Sahiplik hissiyatı ile gidilebilecek bir yol değildir.

Dünyada gelişen teknoloji, değişen insan yönetimi ve siyaset politikaları yüzünden insanlar çocuk konusuna önceki nesillerden daha farklı bakmaktadırlar. Çocuk planlarını -hâşâ- Allah yokmuş gibi yapmaktadırlar. Sadece çocuğunu sünnet ettireceği zaman mevlit vesaire sayesinde Allah'ı hatırlamaktadırlar. Çocuğun geleceğine dair planlar yapılırken Allah'ın o çocukta hakkı var mı yok mu diye bir sorgulama yapılmamaktadır.

Mevcut eğitim politikalarında devletler uluslararası planda Allah'ın gelecek kuşaklardaki muradının ne olduğu endişesini taşımamaktadırlar. Bu bakış eğitim ve sosyal güvenlik politikaları yoluyla Müslüman halklara da empoze edildiği içindir ki artık Müslüman milletimizde de çocuklar üzerinde Allah'ın hakkının olduğu göz ardı edilmekte, hesaba katılmamaktadır. Böyle bir düşünce yapısının tümör olarak girdiği beyin sahibinin cuma namazında camiye gitmesi Müslümanlığını yeterince sembolize etmemektedir.

O kadar ki artık anne-babaların kendilerinin diye sahiplendikleri çocuklarına bakışta ipin ucunun Allah'tan ve onun dininden aldıklarını zannetmelerinin ardından, artık anne-babalar da çocuklarını

kaybettiler ve çocuklar devletlerin oldu. Bağırıp çağırmadığın, istediğin gibi okutup yönlendiremediğin, aşısına karışmadığın ama devletin bunları yönlendirebildiği, belli bir yaştan sonra ebeveyn olarak müdahale etme hakkının bulunmadığı bir anlayış ciddi şekilde dünya politikası hâline geldi.

Çocuğu olmayanlar bu cümlelerin kastettiği sorunları -haklı olarak- anlamayabilirler. Çocuğuna dair bir sorun yaşamadan okula gönderebilenler de bu belanın henüz onları bulmadığını söyleyebilirler. Ama biz ümmetiz. Birimizin çocuğu hepimizindir. Çünkü o çocuk Allah'ındır ve biz de Allah'ın kullarıyız. Çocuklarla aynı tavanın balıklarıyız.

Müslümanlar olarak Avrupa kültürünün ve Batı bataklığının çocuk yetiştirme hususunda bizi nereye sürüklediğini ciddi olarak tefekkür etmek mecburiyetindeyiz. Bunca yoğun stresimize ve büyük meşakkatlerle dolu zamanlarımıza rağmen bu tefekküre yer bulmak zorundayız. Çocuklarımızı; insan yetiştirme görevini anne-babadan iyi yapacağını, aileye çocuk teslim edilemeyeceğini, ailesinin sadece temizliğini yapıp beş yaşından sonra çocuğu ona teslim etmesi gerektiğini bildiren Batı kültürü ve onu benimsemiş anlayışlar nedeniyle anaokulu günlerinden itibaren tıpkı yarış atları gibi bakılarak zekiler ve zeki olmayanlar diye ikiye ayrılmışlardır. Hatta filmlerde rol alabilecek yakışıklı-güzel olanlar ve ne yazık ki (!) tipsiz doğanlar diye bir ayırım da yürürlükte.

Çocuklarımız anaokulundan itibaren bir at yarışına sokulur gibi, zekâlarının ürünü olacak geleceğe doğru sürüklenmektedirler. Bunun bütün dünya devletlerinin politikası hâline gelmiş olması bizim hakikatimizi değiştirmez. Devletler, kullanacakları memurlar ve robotlaştıracakları insanlar aradıklarından böyle bir politika güdebilirler. Ama biz Allah'ın kulu Ahmet'ler ve Aişe'ler olarak gördüğümüz çocuklarımızı konuşmalıyız.

Devletler, imtihanlarda işe yaramayan çocukların meslek lisesine gidip amelelik bölümünde işe yaramasını söylüyor olabilir, orada ücretsiz eğitim sağladığı gerekçesiyle bunu bir lütuf gibi de takdim edebilirler. Bu o çocuğu kurtarmaz. Çünkü insan, robot yetiştirecek bir görevli değildir. Allah'ın iki-üç-beş-on emaneti olan çocuğu bekleyen bir annedir-babadır. Allah'ın emanetçisi olan anne-baba, zekâsına göre çocuk değerlendirdiğinde Allah'ın emanetine hıyanet etmiş olur. Çocuğun yakışıklılığına, tipine, boyuna posuna göre prim verildiğinde, bu anne olma hakkını Allah katında kaybetmektir. Eğer çocuklarımdan birinin tipi daha güzel görüldüğü için, komşular 'maşallah, bu çocuk filmlerde oynar herhâlde' dediklerinden o çocuğa meylim diğer kardeşlerinden daha fazla oluyorsa bu babalık değil hainliktir. Ve bu hıyanet Allah'a karşı yapılmıştır.

Devletler kendi yaratmadıkları çocuklara zekâlarına, boylarına, tiplerine göre prim veriyor, buna göre kurumlara yerleştiriyor olabilirler. Bu devletlerin-kurumların politik tercihi olabilir. Birleştirilmiş milletlerin baskısıyla bütün dünyada böyle bir anlayış yaygınlaştırılmış olabilir. Ama müminin bir anlayışı, bakışı vardır. Mümin kendini yaratmamış, çocuğunu da yaratmamıştır. Allah'ın muradıyla dünyaya gelen mümin onun muradıyla dünyada yaşamakta, bu murat çerçevesinde bir evlilik yapmakta ve yine o murat sayesinde çocuk dünya güzeli ya da arızalı olarak doğmaktadır. Bunların hiçbirini Allah, kuluna sormadı ve onu da ilgilendirmedir. İnsan ne istediğiyle ilgili bir form doldurup sonuca göre çocuk sahibi olmuyor.

Bir mümin olarak benim, dünyanın en zeki çocuğunun babası olduğum zaman hissettiğim şeyde yaşadığım mutlulukla dünyanın en zor engeliyle doğan çocuğun babası olduğumda hissettiğim şey aynı değilse ortada pratiği bir türlü görülmeyen iman var demektir. Allah beni kulu, insan ve mümin olduğum için görmek isterken ben onun bana yalnızca zeki, saçları iyi taranan çocuk verdiğinde hamd eden kulu isem Allah beni görmek istediği gibi görmüyor demektir.

Çevre baskısı, kadınların birbirlerine bilerek veya bilmeyerek yaptıkları yönlendirmeler yüzünden doğan çocuğun güzelliği, zekâsı üzerinde farklı tavırlar sergileyen anne-babalar olursak kınayıp

ayıpladığımız Hıristiyan kültürünün etkisi altında kalmışız, Batı bir şekilde becerip bataklığına bizi de çekmiş demektir. Bu bir afettir ve Allah'ın nimetlerine nankörlüktür. İnsan, engelli doğan bir çocuk sayesinde, onu Rabbinin emaneti olarak bağrına bastığında bu sebeple belki cennete girecekken isyan edip kıymetini bilmediğinden, daha anne karnındayken aldırmaı denediği hatta cüret ettiği için bile bile cennetini tepmiş olabilir. Yakışıklı, zeki, daha beş yaşındayken yirmi yaşındaymış gibi konuşan çocuğun anne-babası olduğunu herkese anlattığı zaman bu belki bile bile kendi cehennem kuyusunu kazmaktadır da insan fark etmiyordur. Ne kocaman kulakları-burnu olan çocuk ne de Yusuf güzelliğindeki çocuk... hiçbirini Allah'ın cennetine girmemize sebep olmadıkça değerli değildir. Herhangi bir çocuk, insanın cehenneme girmesine neden olursa çocukla bu dünyada ne yapılıns ki.

Çocuklar Allah'ındır. Hiçbir anne-baba, çocuğun sahibi değildir. İnsanın akşam yatıp uyuduğu evinde ölerken gecenin sabahında çocuğunu annesiz-babasız bırakma ihtimali vardır; bu ne biçim bir sahipliktir ki çocuğu bırakıp gitme riski taşımaktadır. Kalp krizi geçirdiği, ağır hastalığa tutulduğu zaman yavrusunu hatırlamıyor olmak sahiplikle bağdaşır mı? Ezelî, ebedî, Kahhar ve Azîz birinin olduğunda çocuk üzerinde sahiplik gerçekleşebilir. Anne-babalığın haddini bilmek bunu bilmektir.

Çocuklarımızı dünya politikaları yüzünden zekâlarına göre sınıflandıran mantık bizim yönetildiğimiz anlayış olabilir hatta biz buna itirazı olan müminler olarak bir yerde buna alet olmuşuzdur belki. Ama 'lâilâheillallâh Muhammedun Resûlullâh' diyen insanlar olarak her şeyi Allah'ın yarattığına iman ediyorsak çocuklarımızı zekâlarına ya da dekorlarına göre ayıramayız. Hele hele kız-erkek ayrımı yapılırsa bu cahiliye bataklığına doğru yuvarlanmaktadır. Veren Allah olduktan sonra verdiğinin güzelliğine iman etmek, bir de bu imanı içimize sindirmek zorundayız.

Bu bakışla görerek şimdiye kadar evlenmemiş olanlar evlendikleri zaman temel çocuk politikasını böyle tayin etmeli, evli olanlar zararın neresinden dönerseler kârdır anlayışıyla mantıklarını yenilemeli, işi gücü bitmiş ve artık kimsenin ona çocuk sahibi olup olmadığını sormayacak kimseler de kendi yaşadıkları ve öğrendikleri bu iman hakikatleri konusunda başkalarına örnek olmalı, nasihat etmelidirler. Ümmet olmamız ve tek kişi gibi hareket etmemiz, Allah'ın bizi dünyada böyle görmeyi istemesi bunu gerektirir.

Sorunlarımızı yedi başlık altında toplayacağız. Evlenecek olan kardeşlerimizin yarınki evliliklerinde dosyaları bu yedi konuda hazır olmalı, anne-babalar da bu yedi noktadaki çözümlerini geliştirmelidirler.

1- İnsanlık ilk defa, Âdem aleyhisselamdan bu yana, çocukların anne-babadan daha fazla bilgi sahibi oldukları bir dönem yaşamaktadır. İnşaatçı çalışan ve işine gücüne devam eden bir baba, çocuğu kadar internete girip Müslümanlar arasındaki tartışma konularını ve çeşitli sunî gündemleri öğrenemiyordur. Hayatında duymadığı mezhepleri akşam çocuğunun sormasıyla öğrenince de şaşırıyordur.

İnterneti, okul ve sokak kültürüyle en başta cinsellik bilgileri olmak üzere çocuklar, anne-babalarından daha fazla bilgi sahibidirler. Hiçbir çocuk, evleneceği zaman ne yapacağını bilemeyip annesine sorarak öğrenme ihtiyacı hissetmemektedir. Üstelik anne-babasına ayrıntılı açıklamalar da yapabilir!

Bundan elli sene önceki nesil şöyle bi' İstanbul'a gidip akrabasının yanında bir hafta zaman geçirdikten sonra nerede hangi otobüse binileceğini öğrenmeyi, aksi takdirde büyük şehirde kaybolacağını hesaplarken, şimdi ortaokul yaşındaki bir çocuğun babasına İspanya yolculuğuna çıkacağını söyleyip para talep edebildiği günlere geldik; tek başına, ne İspanyolca bilir ne başka dil ama yine de sadece İspanya'ya gitmiş olmak ve orada ders görmek imkânı bulunduğunu bildiğinden bunu istiyor. Hadi orada yine Latin alfabesi kullanılıyor da Madrid yazılınca Madrid okunabilir. Çin'e gitmeyi nasıl isteyebiliyorlar, harfler bile aynı değil.

Bugünün nesli anne-babadan hatta sınıfta ona ders veren eski nesil öğretmenlerden daha fazlasını bilmektedir ve bu başımıza gelmiş bir beladır. Esasen bir nimetken anne-babalar buna hazırlıksız yakalandıkları için belaya dönüşmesi hiç zaman almamıştır. Çocuklarımızın, zamanından önce cinsellik, siyasî konular, imana ait mevzular gibi başlıkları bilmeleri bir felakete dönüşmüştür. Evlenecek olanlar ve evlilerin bu hususa çözüm geliştirmeleri gerektiği gibi bilim adamlarının da bu konularda teklifler geliştirmelerini isteriz.

2- İnsanoğlu, Allah Teâlâ'nın yarattığı günden beri çocuğunu bugünkü kadar eşyalaştırmamıştır. 'Her şey çocuklar için' cümlesi herkes tarafından dendiği hâlde anne-babaların çocuklarına ayıracakları vakitleri yoktur. Herkes her sorumluluğu başkasına ilave etmektedir. Doğum ebeden, bakım bakıcıdan, anaokulu kreşten, sonra öğretmen, yine öğretmen, ardından da zaten devlet geliyor. Anne-babanın bu süreçteki vazifesi sadece imzaları atmaktan ibaret kalıyor.

Bu da çocukların evde herhangi bir eşyaya dönüşmelerini beraberinde getirmektedir. Bu yüzden fazla eşyanın evde bunalmaya sebep olması gibi fazla çocuk da bunaltır hâle gelmiştir. Yüz metre karelik evde anne-baba, dört gelin-koca, üstüne misafirlerle yaşarken şimdi iki yüz metre kare de olsa anne-baba ve iki çocuk anca sığabilir hâle gelmişlerdir. Çocuğun mobilya değerine düştüğü böylesi bir zayıflık dönemi tarihte ilk defa yaşanmaktadır.

Müslümanlar olarak bu problemi en azından kendi içimizde çözmeliyiz, tekrar başlığımıza dönerek: Allah'ın emaneti hiçbir zaman bir 'eşya' değildir. O emanetin sahibi Allah olduğu sürece ki hep öyle kalacaktır, biz gideriz ama yine o emanet kalıcıdır.

3- Yine insanlık ilk defa hiçbir engeli olmaksızın, en küçük yaştan itibaren cinsel hürriyete sahiptir. Hatta Batı bataklığının en batık bölgesindeki eğitim kurallarından biri de okullarda çocukların çapraz oturtulmalarıdır. Yani kızlar ve erkeklerin önlü-arkalı olarak sınıfa dağılması değil, kız ve erkeğin anaokulundan itibaren karşı karşıya getirilmeleri kuralının bir tezahürü olarak çapraz oturtulurlar. Üniversiteye geldikten sonra da zaten cinsellik açısından patlama yaşamış o nesil artık evliliğe bir anlam veremeyip gereksiz evliliklerin sürdürüldüğü toplumu oluşturuyor.

Cinsellik yaşının bu kadar indiği bir başka dönem insanlık tarihinde yaşanmamıştır. Buna hazır olan anne-baba, evlat cihadını kazanmanın bu hazırlıkla mümkün olduğunun farkına varmalıdır.

4- Asrımızın büyük sorunlarından biri de farklı dillerin konuşulduğu evlerde yaşanıyor oluşudur. Aynı evde farklı dillerin konuşulması: Gençlerin lisaniyla anne-babanınki aslında aynı ama birbirlerini anlamıyorlar. Çocuk sürekli "beni anlamıyorsunuz" derken anne-baba, "yavrum" kelimesini çocuğuna işittiremiyor. Evde sanki iki farklı dil konuşuluyor; alfabenin, yazının, kelimelerin aynı olmasına rağmen bunları kavrayacak zihinler farklı.

Anne-babalar olarak dil birliğimizi evlerimizde nasıl koruyacağımız da çok önemli ve dikkat edilmesi gereken bir husustur.

5- İsrafın mubahlaşması günümüzde olduğu kadar tarihte hiçbir devirde böylesine ileri gitmemiştir. Zaman, insan ve tüketim nesnelere açısından büyük bir israf yaşanmaktadır. Bu israfın değirmen olup öğüttüğü bir ortamda da nesiller çarçur edilmektedir. Bir çocuğa bir ayakkabı temini için sabahtan akşama kadar şehirdeki mağazaların dolaşılabilirdiği bir dünyadayız. Ayakkabı kıtlığı yaşansa yine de bir tane ayakkabı almak bu kadar zor olmazdı herhâlde.

Ayağının altı için bir günü harcayan neslin, başının üstü için neleri harcayacağını tahmin etmek zordur. Ayağının altına degecek bir iskarpin için anne-baba-çocuk üçlüsünün birlikte zaman israf ettikleri, her gittikleri yerde yarım saat sadece otopark aradıkları bu manzara, astarı yüzünden pahalı bir eğitim yoludur.

6- Ebeveynlerin ilk defa başa geldiği için oturup düşünmeleri gereken bir diğer nokta da tartışmadır.

Müslüman insanların olduğu, hacca-umreye giden kimselerin yaşadığı, imam-hatip lisesine giden çocukların bulunduğu evlerde en kolay tartışılan konu din olmaktadır. Sözelimi 'biz Hanefi mezhebindeniz ama' diyerek bir şeylere itiraz etmeye başlayan çocuklar, anne-babalarının elli senedir üzerinde yürüdükleri bir yolu, çöpe atılacak uygulama olarak gösterebilmektedirler. İslamiyet'in son güçlü kalesi olması gereken Müslüman evlerinde, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hadisinin gereksizliği konuşulabilir hâle gelmiştir.

Bu yaşanmaz mı? Yaşanabilir elbette. Nitekim ashab-ı kiramın zamanında da buna benzer hadiseler yaşanmıştır. Ama mesela Sad bin ebi Vakkas, müşrik olan annesine, "bin başın olsa, binini de gözümün önünde kessen sana Muhammed'i feda etmem" demişti, Allah ondan razı olsun.

Bizim yaşadığımız örneklerdeki sorun, 'benim çocuğum olduğu için', 'yakında evlendireceğim için' veya 'akrabalarım, çocuğumla kavga ettiğimi konuşmasınlar diye' çocuklarımızın gözümüze baka baka Resûlullah aleyhisselamın hadislerine sataşmalarına rağmen bir şey diyemeyişimizdedir. Bizim evlerimizde bile Resûlullah'ın güvende olmayışı, çocukların 'bizim çocuklar' olması nedeniyle mümkün hâle gelmiştir.

7- On çocuklu yiğit Anadolu babası olma hazzı yaşanmayıp bir kız bir de erkek çocukla yetinildiğinden her çocuğu küçük birer imparator gibi büyütmekteyiz. Ekselansları da bir gün mesela tutup hadis kabul etmediklerinde, "bu evde bin çocuk doğrarım ama Resûlullah'a söz söyletmem!" diyen baba olmak mümkün hâle gelmemiştir. Çünkü mini mini imparatorlar evlerimizdedir. Allah'ın emaneti değil, adeta tapındığımız putturlar, ekselanslarıdır.

Allah'a tapınmayı bilmeyen, çocuğunu feda etmeye razı ve hazır olmayan anne-babalar o imparatorlarının önünde kesinlikle eğileceklerdir. Çünkü ekselansları ya sinirlenip sabahleyin kahvaltı sofrasına oturmazsa?

Onların birer imparator gibi büyütülüp nerdeyse put hâline getirildiklerini söyleyerek manzarayı eleştirmek, çocuğu hemen falakaya yatırıp anası tutarken babası dövsün demek değil elbette. O da bir hayvanlık çeşididir zaten. Ama tanrıça edinilmiş bir çocuk da yanlış büyütülmektedir. Bu ikisinin arasında bir frekans vardır.

Zamanımızda karşı karşıya olduğumuz bu yedi büyük sıkıntının ilk altısı çocukların, yedincisi de ilk altının sonucu olarak ebeveynin ürettiği sorunlardır. Tabii ki müminler bu görüntü karşısında çaresiz değillerdir. Fakat bir şeyi kesin olarak bilmek lazımdır ki bu dünyada hiçbir anne-baba, çocuk büyütecek bilgiye tek başlarına sahip değillerdir –bu işin profesörü bile olsalar.

Büyük bir psikoloğun meşhur beş tezi varmış. Bir gün konferansında dinleyicilere, "arkadaşlar" demiş, "tezlerim ikiye düştü çünkü artık üç çocuğum var." Her çocuğu olduğunda bir tezini uygulayamadığını görmüş ve iptal etmiş. Anne-babalar da kendilerini yeterli görmemelidirler. Bez değiştirmek eğitimde yeterliliği sağlamaz. Birleşmek zorunludur. Şeytan binlerce yıllık birikimi ve bütün avanesinin yardımıyla çocuklarımızı ifsat etmeye çalışmaktadır. Çocuklarımızla mücadelede bütün çevreyi, medyayı, görünen-görünmeyen şeytanları yanına alırken biz anne-baba olarak yalnız hâlimizle bu mücadeleyi sürdüremeyiz. Mümin kardeşler olarak bir arada olmalı, birbirimizin birikimlerinden ve tecrübelerinden istifade etmeliyiz. Hoca efendileri çocuk eğitiminden anlayanlar ve anlamayanlar olarak da ikiye ayırabiliriz. Nasıl ki mesela tefsir bilenler-bilmeyenler diye bir ayırım yapıyorsak böyle bir ayırımın da sakıncası yoktur, hoca efendinin büyük bir âlim olmasına hâle getirmez.

Batı bataklığına batmaksızın onların kültürünü de alabilen, İmam Gazalî'yi de İbni Rüşd'ü de okumuş âlimlerimiz, çocuklarımız konusunda bize destek olmalıdırlar. Ebeveynlerin tek başlarına yürüyebilmeleri mümkün değildir. Yaşadığımız asrın sorunlarını bilmez hatta kanun gücüyle anne-babalığın elinin daraltılmasının nasıl yapıldığını da öğrenmezsek çocuğumuz yüzünden hapse girmemiz bile mümkündür. Mevcut yönergeleri de bilmek gereklidir. Evlat yetiştirme cihadının nasıl

yürüyeceğine dair ayrıntılara hâkim olmalı, en az dokuz yüz elli sene süren bir sabır sürecinden sonra olumsuz konuşmaya hakkımızın bulunduğunu bilmeliyiz. Allah madem ki cennet verecektir, o zaman cennete degecek bir gayretle evladımıza sarılmamız lazımdır.

Bunu beceremezsek bütün bunlar, 'uyuşturucu bataklığı' dendiğinde yalnızca eroini anlamaya benzer. Dijital uyuşturucuların da belki eroinden daha beter etkilerinin olabileceğini hesaba katamayız. Ya da arkadaş toplantılarında uyuşturulmanın da bir kaybolma biçimi olduğunu göremeyiz. Nitekim aktivitesi kaybolmuş bir beyne bilgisayar da sebep olabilmektedir.

İki binli yıllarda anne-baba olmak Müslüman çocuğuyla dertlenmektir ve bu da çocuğumuzun kabiliyetlerine göre anne-baba olmayı gerektirir. "Ben çocuğumun doktor olmasını istiyorum" diye bir şey olamaz, bu zulümdür. Bir pedagogun, "bu çocuk doktor olabilir" dediği çocuk doktor olmalıdır. Aksi, çocuğu beyaz önlük peşinde koşturup anca beyaz önlüğün tedavi ettiği meczup hâline getirmektir. "Çocuğum hafız olacak" diyen de oturup haddini bilmelidir. Efendimiz aleyhisselamın yüz yirmi bin sahabisinden kaç hafızdı ki bir anne-baba, dört çocuğunun dördünü de hafız yapmak istediğini söyleyebiliyor? Pedagoji bilen bir hocaya götürülür, kendisi de hafız olan bir hocaya sorulur ve onun tespitine göre hareket edilir. Dindarlık, hafız olduktan sonra sokaklarda sigara içmek değildir. Bizim hafızlık diye bir şartımız yoktur, Kur'an'ın son yaşayarı ve savunucusu olsa bile direnmek diye bir arayışımız vardır.

Son nefesini vermeden de herhangi bir çocuktan ümit kesmemek gerekir. Şeriatımız bunun aksini bize şiddetle yasaklamıştır. Çocuğunun, Allah'ın son gemisine binmeyi kabul etmediğini gördüğü hâlde Nuh aleyhisselam, ona "yavrum" diye hitap etmiştir. Hâlbuki asırlardan beri çocuğuna yalvarıyordu. Çocuklarımızı, asla umudumuzu kesmediğimiz güç kaynakları olarak görmek mecburiyetindeyiz. Son nefesinde bir kere 'lâilâheillallâh Muhammedun Resûlullâh' dese Allah insana cennet vermekte ve geçmiş serseriliklere, günahlara, isyanlara bakmamaktadır. O hâlde sen niye böyle yapmıyorsun? İnsan anne-baba mı savcı mı olduğunu iyi düşünmelidir; Allah Teâlâ kulunun bir kere kelime-i tevhidi söylemesini elli sene beklerken anne-baba haddini bilmeli, Allah'ın açtığı kapıyı kapatmaya cüret etmemelidir. Bu tavra zina da uyuşturucu da katillik de dâhildir.

Şeytan önce çocuğumuzu batırıp sonra da bizim çocuğumuzla aramızdaki rahmet bağına keserek bataklıkta ebedî kalmasını hedefler. Hâlbuki insan Nuh olmayı bilip bir kere "yavrum" diyebilse, belki çocuğu bataklıktan sıçrayıp yine babasının kucağına gelmek isteyecektir. Baba ve anne merhamet kaynağıdır, savcı değillerdir. Çocuk kanunen bir suç işlerse cezasını devletten görür ama anne-baba yine bağına açmalıdır.

İnsan kazanma dininin mensuplarıyız biz ve buna çocuklarımızdan, torunlarımızdan başlamalıyız. Başkasının çocuklarına merhamet meleği, kendi çocuklarına canavar olmaz insan.

Mekke'nin fethinden sonra Efendimiz aleyhisselam Medine'ye dönüşü esnasında Huneyn diye bir mevkiye mola vermişti. Namaz vakti girince ashabın müezzinleri ezan okudular. Huneyn'in çocukları da ilk defa duydukları ve ne olduğunu tam bilmedikleri bu sözlerle alay etmeye başladılar. Müezzin bir kelimeyi okuduktan sonra onlar da değişik şekilde aynı cümleyi bağırarak tekrarlıyorlardı.

O çocuklardan Ebu Mahzure adlı bir zat anlatıyor: Ashab-ı kiram çocukların yaptığını Efendimiz aleyhisselama haber verdiklerinde, Resûlullah çocukların getirilmesini emretmiş ve buluş çağına yakın yaşlardaki o çocuklar getirilmişler. Efendimiz aleyhisselam az önce ne yaptıklarını sorunca hepsi boyunlarını bükmüş. Az önce söylediklerini tekrarlamalarını istemiş ve sırayla tekrarlamışlar. Sıra Ebu Mahzure'ye gelince, Resûlullah aleyhisselatu vesselam, "senin sesin çok güzel" buyurmuş ve bir daha tekrar ettirmiş. Sonra da "Senin sesin çok güzel yavrum. Sen şimdi kalk ve Mekke'ye git. Attab bin Üseyd'e, 'beni Resûlullah gönderdi, Mekke'nin hareminded müezzin olacaktım' de" buyurmuş. Ve mübarek elini de alına sürmüş.

Attab bin Üseyd, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem henüz fethettiği Mekke’de bıraktığı valisiydi ve Efendimiz aleyhisselam Arabistan yarımadasını diz çöktürdükten hemen sonra, muzaffer bir komutan olarak bu olay yaşanıyor. Resûlullah’ın gözü önünde dinle alay ediliyor ve on beş bin kişilik bir ordu orada bekliyor. Ezanla alay eden çocuğun alay ettiği sözleri bizzat Resûlullah tekrarlatıyor ve sesini beğendiğini söylüyor. En adi suçun sahibini, kâinatın merkezi olan Kâbe’ye müezzin olarak tayin ediyor. İşte insan böyle kazanılıyor.

Hiçbir anne-baba, suçu ne olursa olsun evden kovduğu çocukla bu peygamberin peşinden gidemez. Beddua eden anne-baba, bu peygamberin peşinden gidemez. Öyle bir anne-baba bu peygambere neyini benzetebilir ki.

Çocuklarımızı büyük insanlar yerine koyup öyle muamele etmekle ilgili bir nakil dikkat çekicidir: Süfyan ibni Uyeyne isimli, tebe-i tâbiinden âlim ve muhaddis bir zat vardır. Ebu Hanife’nin arkadaşlarından bu mübarek zat bir gün mescitte ders anlatırken içeri küçük bir çocuk giriyor. Çocuğu yanına alan Süfyan ibni Uyeyne onunla oynamaya başlıyor. Mescittekiler de herhâlde birbirlerine şaşkınlıkla bakarak, tefsir ve hadis gibi ilimlerin okutulduğu bir mecliste dersin kesilip çocukla oynamaya başlanmasına hayretlerini ifade etmiş olacaklar ki, döneminin İmam-ı Azam’ı olan o mübarek âlim dönüp şöyle söylemiş:

“Bu çocukla ilgilenmem sizi rahatsız mı etti? Bir zamanlar ben de çocuktum ve âlimlerin meclislerine böyle girerdim.” Hatta kendini tarifinde, “beş karış boyum, demir para kadar yanaklarım vardı, parlak bir çocuktum ve mum gibi yanar görünürdüm, kollarım gömleğimin arasında kaybolur giderdi, terliklerim de fare kulağı kadar küçüktü” demektedir.

Devamla şöyle anlatıyor: “Âlimlerin ortasına otururdum. Onların ortasında bir ağaçtaki çivi kadar kalırdım. Annem bana kalem verirdi, ceviz kadar bir kalemim vardı ve onunla bir şeyler yazardım. Bu hâlimle Abdullah ibni Dinar’ın, Zührî’nin (tâbiin büyükleri) meclislerine girerdim. Ben gelince ‘şeyh efendiye yer açın’ diye şakalaşırlardı. O gün beni büyük adam yerine koydukları için şimdi size ders okutuyorum. Bu çocuğu da yarın Allah ve Resûlullah diyebilmesi için büyük tutmam lazımdır.”

Elli kere ‘eşek herif!’ dediği bir çocuğun hafız olmasını isteyen iyi bilmelidir ki Allah’ın kanununda eşeklere hafızlık yoktur, insanlar hafız olurlar. ‘Eşek, hayvan’ denen kimse hafız olmaz, âlim olmaz, insan da olmaz.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.